

POSTANOWIENIE

16 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Trzebiatowski

na posiedzeniu niejawnym 16 lipca 2025 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku D. w Ł.

z udziałem V.B.

o umieszczenie w szpitalu psychiatrycznym bez zgody,

na skutek skargi kasacyjnej V.B.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi

z 2 grudnia 2024 r., XII Ca 274/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje adwokat H.S. Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 120,00 (sto dwadzieścia) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

(M.K.)

UZASADNIENIE

Uczestniczka V.B. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi z 2 grudnia 2024 r. Wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania uzasadniła oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej, a ewentualnie - w przypadku niepodzielenia przez Sąd Najwyższy oceny skarżącej co do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej - wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie istotnego zagadnienia prawnego i potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, niepubl.).

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Poza powołaniem się na przesłankę oczywistej zasadności skarżąca nie przedstawiła żadnej argumentacji, w czym jej zdaniem oczywistość skargi miałyby się przejawiać.

Należy podkreślić, że Sąd pierwszej instancji stwierdzając, że istnieją przesłanki do przyjęcia uczestniczki do szpitala psychiatrycznego bez zgody, zasięgnął opinii biegłego psychiatry, z której wynika, iż u uczestniczki występują zaburzenia psychiczne (tzw. organiczne zaburzenia osobowości z zespołem amnestycznym) i z tego powodu jest ona od około 10 lat leczona psychiatrycznie. Biegły ocenił, że w ostatnim czasie nastąpiło pogorszenie jej stanu psychicznego, nastąpiła wyraźna dezorganizacja zachowania. Podczas badania uczestniczki [...]

lekarze dyżurni uznali, że z powodu wyraźnego pogorszenia jej stanu psychicznego i deklarowanych zamiarów 'S' wymagała ona ponownie leczenia psychiatrycznego w oddziale stacjonarnym. Uczestniczka wyraziła zgodę na hospitalizację w klinice, ale zgoda ta budziła wątpliwości co do świadomej decyzji. W ocenie biegłego psychiatry przyjęcie uczestniczki do kliniki psychiatrycznej było wówczas w pełni uzasadnione, gdyż z powodu znacznego pogorszenia stanu psychicznego (dezorganizacji zachowania, deklarowanych zamiarów 'S') znajdowała się w stanie bezpośredniego zagrożenia dla swojego zdrowia i życia.

Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne i prawne Sądu pierwszej instancji, podkreślając przy tym, że po przyjęciu do szpitala stan psychiczny uczestniczki był zły, deklarowała zamiary samobójcze, nie chciała wrócić do domu, znajdowała się w stanie, który bezpośrednio zagrażał jej zdrowiu i życiu.

Mając powyższe na uwadze brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa, a tym samym nie można przyjąć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

(M.K.)

[SOP]